

ærede Medlem vil jeg gerne gøre et Par mere almindelige politiske Bemærkninger. Jeg vil da først fremhæve, hvor karakteristisk det er, at under denne lange Finanslovdebåt har der ikke lydt et eneste beklagende Ord over det faldne Ministerium. Selv det faldne Ministeriums aller-nærmeste Venner sidde her med tørre Øjne og lade, som om der aldrig nogen Sinde har eksisteret et Ministerium Holstein-Ledreborg, dette Ministerium, der gennemførte deres Livssag; thi Forsvars-sagen var jo de Herrers Livssag. Denne Sag er løst, og man skulde da tro, at de Folk, der have faaet den løst, vilde glæde sig og synge Lovsange til det faldne Ministeriums Pris. I Stedet for sidde de her som Jøderne ved Babylons Floder, der er ingen, der gider Harpen stemme, som Psalmisten siger saa smukt. For mig som Socialdemokrat og sikkert for alle Socialdemokrater er der noget mærkeligt i dette. Jeg forestiller mig, at det var os Socialdemokrater, der havde faaet gennemført en Sag saa stor, at vi kaldte den for vor Livssag; jeg føler mig da aldeles overbevist om, at vi da vilde brænde Glædes-blus af over hele Landet, vi vilde samles, vi vilde feste og juble over, at vi havde gennemført en saadan stor Sag. Og hvis det gik vore Mænd ilde, som det gik det forrige Ministerium, efter at det havde gennemført Sagen, vilde vi simpelt hen overalt bevidne, at vi levede sammen med vor Sag og levede sammen med vore Mænd og vilde sørge over, at de vare faldne. Saaledes have Forsvarsvennerne det altsaa slet ikke, og jeg skal nu tillade mig at sige, at jeg tror, jeg ved, hvorfor de ikke have det saadan. Jeg tror, det simpelt hen er, fordi der var ikke nogen virkelig Overbevisning, ikke nogen rigtig Ærlighed i hele Forsvarssagen. Forsvarssagen var kun et politisk Middel for de Herrer, kun et Middel, man skulde benytte til at styrke sin Indflydelse, til at søge at beholde Magten og til at paavirke Vælgerne imod Radikalismen og Socialismen.

Her er altsaa ingen Grund til at sørge over det faldne Ministerium. Og saa var der dog alligevel en Mand i dette Ministerium, som jeg gerne vilde vie et Par venlige Ord her ved denne Lejlighed, det var min fynske Landsmand, det ærede Medlem fra Assens (Berntsen). Det ærede Medlem fortjener en Tak for den loyale Maade, hvorpaa han gennemførte Loven om Tilskud til Arbejdsløshedskasserne. Jeg ved, at der indenfor Arbejdsløshedskasserne har

været megen Tilfredshed med den Afgørelse, der blev truffet af det ærede Medlem. Det skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa her. Det ærede Medlem fortjener endnu større Tak for en anden Sag, det var Sagen med Haandværkerbanken. Der blev jo afsløret nogle højst uhyggelige Forhold i Haandværkerbanken. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Forhold, fordi den Affære er bragt ud af Verden, det er derfor ingen Nytte til at opfriske den; men det ærede Medlem fra Assens tog med fast og sikker Haand paa denne Bank, og jeg er tilbøjelig til at tro, at vi derved undgik en meget alvorlig Katastrofe. Hvis det ærede Medlem som Indenrigsminister havde ladet den løbe, som den løb, vilde det sikkert have ført til et eller andet ganske betydeligt Krak; men det ærede Medlem fra Assens tog med fast og sikker Haand paa denne Affære og bragte den ud af Verden, saaledes som det kunde forsvarres. Det fortjener saa meget mere Anerkendelse, som det sikkert var en slem Hvepserede, det ærede Medlem der havde stukket sine Fingre i. Haandværkerbanken var jo Arbejdsgivernes Bank, og intetsteds eksisterer der vel et stærkere Klike-Regimente, end der gjorde indenfor denne Bank. Jeg maa derfor udtale min Anerkendelse af, at det ærede Medlem fra Assens optraadte, som han gjorde ved denne Lejlighed. Men jeg vil ogsaa takke ham, fordi han saa resolut gav Ordre til, at Forhørene vedrørende Albertis Forhold til Privatbanken bleve offentliggjorte. Det viste, at det ærede Medlem fra Assens i Modsætning til sine Kolleger havde en rigtig Opfattelse af, hvorledes Ministeriet burde optræde, naar der skulde renses ud indenfor de forskellige Grene, som der er talt om. Det smigrer selvfølgelig mig som Fynbo, at det er en Landsmand, som var det eneste Medlem indenfor Regeringen, der fortjener Anerkendelse, og jeg vil haabe, at fremtidige Konseilspræsidenter ville have deres Opmærksomhed henvendt paa Fynboerne. Det ærede Medlem fra Assens er jo et Bevis for, at der ogsaa mellem Fynboerne kan findes Mænd, der med et kongeligt Udtryk kunne kaldes for velskikkede til at være Ministre.

Men trods alt dette føler jeg ingen Sorg over Ministeriets Fald. Jeg tror, at Ministeriet har ført os ind paa en farlig Vej i militær Henseende, en Vej, der kan blive skæbnesvanger, for saa vidt de nye Styrere her i Landet ikke formaa at bøde paa de uheldige Bestemmelser, som bleve truffet under det forrige Ministeriums